

A VÉG
HŐSNŐJE

ALWYN HAMILTON

Dream
válogatás

Lázadás. Szenvedély. Végzet.
A felkelők nagy részét elfogták, a Lázadó Herceg meghalt. Legalábbis ezt hiszik, akik látták a kivégzését. Azonban Amani és szabadon maradt társai tudják, hogy nem ez az igazság, és minden nehézség ellenére elhatározzák, hogy kiszabadítják foglyul ejtett társaikat, még ha ahhoz át is kell jutniuk egy halálos tűzfalon, valamint olyasvalaki segítségét kell kérniük, aki hosszú-hosszú ideig bezárva élte az életét – és nem ok nélkül. Ha ez sikerül nekik, megpróbáltatásaiknak még nem érhet végük, hiszen dzsinnek, emberek, demdzsik és más különös lények hadán át meg kell vívniuk utolsó csatájukat, mely során meg kell ölniük a szultánt és csatlósait, hogy új hajnal köszönthessen a sivatagra. Amani, Jinnel az oldalán, minden akadályon átjut, ám amikor egy fülledt, forró éjszakán kimondják a bűvös szavakat – „mindent neked adok, ami vagyok; mindenem a tiéd” –, még nem tudják, mennyire végzetes is lehet a szenvedély, mely nap mint nap lángra gyújtja őket egymás iránt.

ALWYN HAMILTON

Így ír a sorozatról: „A regény ötlete úgy fogalmazódott meg bennem először, hogy egy fiatal női mesterlövésről akartam írni. Több olyan véleményt láttam, ami szerint nő nem alkalmas a fantasyk harcias fegyverforgatóinak szerepére. Elhatároztam, hogy csak azért is alkotok egy ilyen női figurát. Amint gondolkodni kezdtem a dolgon, minden magától jött: sivatag, aszályos környezet, buzgó hitélet, banditák stb. Még mielőtt ráeszméltem, rávettem magam az írásra.”

A könyv A sivatag lázadója-sorozat harmadik része.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rebelofthesands.co.uk

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Az elszánt Amani megvívja végső küzdelmét a kegyetlen szultánnal. Fordulatos cselekmény, nagy ívű mitológia és az árnyaltan ábrázolt kapcsolatok avatják ezt a kötetet is az előző kettő méltó folytatásává.”

The Guardian

„Hamilton a váratlan fordulatok és meglepetések mestere. Szövevényes és lendületes cselekményvezetés, sodró iram, erős női karakterek és szenvedélyes szerelem – a sorozat olyan olvasóknak való, akik dús fantasyre vágynak, valahol Sarah J. Maas és Renée Ahdieh nyomdokain.”

Booklist

„Amani kőkemény lány, ellenségei könyörtelenek, bajtársai furmányosak. A tét nagy és valóságos. Mágia és legendák kavarnak ebben a vad homokviharban. A fantasy rajongói örülnek majd, hogy elsodorja őket.”

VOYA

„Szórakoztató, csodás és ragyogó színekkel festett western az arab kultúra hatásával, dzsinn mágiával, szenvedélyes szerelmi szállal és lélegzetelállító cselekménnyel.”

Bookseller

„Ugyanolyan különleges, amilyen romantikus; olyan okos, amilyen szívmengető; olyan lélekhez szóló, amilyen mágikus.”

BuzzFeed

Dream
válogatás

ALWYN HAMILTON

A VÉG
HŐSNŐJE

— részlet —

Egy

Ualaki a nevemen szólított, ez ébresztett fel a lidércálmomból.

Már épp a fegyveremért nyúltam, amikor Sara arcát láttam meg felettem, ködösen, elmosódva, mert a szemem még nem fókuszált a fáradtságtól.

Elengedtem a ravaszt, hiszen Sara nem ellenség volt, hanem a Rejtett Otthon gondnoka. A kezében kicsiny lámpást tartott, ami csupán az arcát világította meg. Egy pillanatra testétől elszakadt fejként látszott lebegni a sötétben, mint az álmom nemrég látott rémei.

Imin Ahmed arcát viselte, és szándékosan lépett helyette a vérpadra.

Shira sikoltozva próbálta elkerülni a hóhérbárdot.

Ajet őrült tekintettel várta a halált, amely megváltja minden erőtől megfosztott testétől.

Ranaát, a demdysi kislányt, aki napot fogott a tenyerébe, egy eltévedt golyó ölte meg egy olyan csatában, amelyben nem kellett volna részt vennie.

Bahi a szemem láttára égett össze, a bátyám gyújtotta fel. Anyám kötélén himbálózott Porfészekben. Felakasztották, mert lelőtte a férjét, aki különben nem volt az apám.

Csupa olyan ember, akinek végignéztem a halálát. Akitet hagytam meghalni. Engem vádoltak, lerítt az arcukról.

Sara azonban nem rémálom volt, hanem valóság. Ő még élt, ahogyan a többiek is.

Mikor a szultán rajtaütött a felkelők városi táborhelyén, sokakat elfogtak. Ennek ellenére csak egy kivégzés volt.

Iminé. A mi demdzszi alakváltónké.

Imin Ahmed arcával halt meg, hogy becsapja a szultánt és Izmán népét, hadd higgyék halottnak a Lázadó Herceget. Delila közben illúziót varázsolvá elrejtette Ahmedet, akit a társaival együtt börtönöztek be.

Ő tehát még élt, ahogyan Shazad is, a tábornokunk, noha nem szerette, ha így szólítjuk. Szükségünk volt rá, hogy csatába vezessen minket a szultán ellen. De szükségünk volt Rahimra is, aki ugyancsak szultánfi volt, és azért haragudott fényességes apjára, mert miatta halt meg az édesanyja. Ő adhatott nekünk egy teljes sereget a hegyekben; e vidék népe mindig is hozzá volt hű, nem az apjához.

Most az én dolgom volt, hogy megmentsem őket és mindenkit, akit elfogtak aznap éjjel. Ellenben szabadon maradt vonakodó hercegünk, Jin; varázserejű aranybőrű demdzsink, Hala; az alakváltó ikerpár, Izz és Maz; továbbá kétes múltú külhoni tolvajunk, Sam. Nem épp egy komplett hadsereg, de ezzel kellett boldogulnunk.

Azután ébredtem fel, hogy elszundítottam egy székben a Rejtett Otthon egy sarkában. Ez volt az utolsó menedékünk Izmánban, ide húzódott vissza maroknyi csapatunk. Az ablakon beszüremelő derengés megvilágította Sara arcát, épp eléggé ahhoz, hogy észrevegyem a róla sugárzó aggo-

dalmat. Haja kócos volt a zúrós éjszaka után. Hálóinge fölé sötétvörös ponyolyát vetett siettében.

Feltehetően hajnalodott, a tagjaim mégis megmacská-sodtak, mintha csak néhány órát aludtam volna. Olyan elcsigázott voltam, hogy akár egyévi alvás sem űzte volna el a csontjaimból a kimerültséget, amit a fájdalom és a gyász vesztesége okozott. Az oldalam még mindig sajgott a néhány órával korábbi erőfeszítéstől. Egy pillanatra a világ is félelmetesen megbillent körülöttem, mintha ki akarna szaladni a lábam alól a talaj.

– Mi történt? – Rekedt volt a hangom, miközben kinyújtóztattam sajgó végtagjaimat. Még frissek voltak a sebek, amelyeket a nagynéném az előző délután vágott a bőrömbe. Muszáj volt kioperálni a szultán által beültetett vasdarabokat, amelyek elvették a demdzsierőmet. – Már reggel van?

– Nem, még éjszaka. Azért keltem fel, mert a kicsi nyűgösködött. – Ahogy a szemem hozzászakott a félhomályhoz, megláttam a bal karja hajlatában alvó csecsemőt. A kis Fadi volt az, az unokanővérem, Shira újszülött fia. Ha lett volna igazság a világban, akkor most az anyja dédelgethette volna. Csakhogy Shirának is fejét vették. Felidéztem vádló tekintetét a lidércálmomból. A fia miattam nő fel anya nélkül, mondta ez a tekintet.

– Mikor felébredtem, olyat láttam... amit neked is kel-lene – mondta Sara bizonytalanul.

Ez nem hangzott jól. Tenyeremet fáradt szememre szorítottam. Vajon mi rossz történhetett még az elmúlt néhány órában? A szemhéjam mögött most Imin feje hullott le a vérpadon újra meg újra. Leejtettem a kezem. A valósággal még mindig könnyebb szembenézni, mint a rémlátomásokkal.

– Rendben – mondtam hát lassan, és felkeltem. – Vezess oda!

Karján a kék hajú csecsemővel Sara felvitt a csigalépcsőn a Rejtett Otthon tetőjére, amelyről a hely a nevet kapta. A tetőkert lugasainak virágai elrejtették a házat az illetéktelen tekintetek elől. Sara és valamennyi védenca biztonságban érezhette itt magát.

Már azelőtt megsejtettem, hogy baj van, mielőtt kiléptünk a tetőre. Sötét éjszaka borult ránk, de valami halvány derengés a pitymallat haragos vörösére hajazott. Mindennek semmi értelme nem volt éjfél körül, még nyáron sem.

Sara, aki előttem ért ki a tetőre, fűgén utat adott, hogy jól lássak. Nyomban megértettem, miről beszél.

Izmán városa lángokban állt.

Minden irányból körülvettek minket a lángok, mintha gigászi kripta borult volna a város fölé. A messzi égen már pislákkolt pár csillag, de elmosódottan, mintha tört üvegen át látnám őket. Nyugati irányban a lángok körülnyaldosták a városfalakat, északon pedig a tenger felé nyújtóztak. Váratlanul, a semmiből az agyamba villant egy gyerekkori emlék: amikor anyám egy pohárral lecsapott egy asztalon átáraszó bogarat. Kíváncsian figyeltem, hogyan mászik végig a pohár falán az ijedt, megzavarodott teremtmény. Most, hogy csapdába esve néztem fel a fejem fölé feszülő tűzkupolára, átéreztem, milyen lehetett annak idején szegény bogárnak Porfészekben.

– Illúzió az egész – morogta Sara komoran, és felhunyorgott a tűz selymei felett előbukkanó csillagokra.

– Ó, csak nem?! – Régebben engem is be lehetett volna csapni, most azonban észrevettem, hogy ez a tűz túl ragyogó, túl vibráló, túl természetellenes. Ugyanilyen virágozott ki a palota alagsorában, amikor Fereshteh dzsinnt szétszabdalta a szultán gyilkológépe. Ugyanez a lopott tűz mozgatta az abdalokat, a szultán agyagseregét, akik most is az utcákat

járták alattunk, hogy lefüleljék, aki nem tartja be a kijárási tilalmat. – Leleményes koholmány – mondtam.

Az is volt, Leiláé, a szultán leányaé, aki így akart minket foglyul ejteni. Ám hiába volt újszerű, volt valami furán ismerős is az egészben.

„És ím, a lángok fala körbezárta a hegyet, hogy egy örök-kévalóságig leigázza” – szökkentek elmémbe a szent könyvek szavai. Porfészekben, életem első tizenhat évében belém égtek az Írás szavai. Ugyanúgy ismertem Ashra Falának történetét, mint bárki más: az a hatalmas tűzfal kerítette körbe az első háború végén a Világpusztítót.

Halhatatlanok öldösése. A szent könyvek gondolatainak kölcsönvétele – a szultán tényleg istent játszott.

Azzal a különbséggel, hogy ő nem akart megvédeni minket a Főgonosztól. És amit művelt, annak semmi köze nem volt a szent könyvekhez.

Maga a Főgonosz ejtett minket csapdába.

Nem ébresztettem fel a többieket, csak Jint. Belekerült ugyan egy kis időbe, mire rátaláltam a rengeteg helyiség egyikében. Egy vetetlen ágyon aludt el teljesen felöltözve, arcát a karjával óvta a fény ellen. Nem kellett rázogatom, hogy felébredjen, elég volt megérintenem a vállát, és kinyílt a szeme. Görcsösen megmarkolta a csuklómat. Fájt, hiszen csaknem eltörte, mielőtt pillanatok múltán magához tért.

Nagyot káromkodott hszicsai nyelven. A szorítása menten enyhült, ahogy felült. Rajta is látszott, mennyire kimerült, és milyen nehéz összeszednie magát.

– Megijesztettél, Bandita.

– Ne akard beadni nekem, hogy először ébresztett fel egy lány az éjszaka közepén!

Megesett rajta a szívem, mikor szabaddá lett kezemmel kisimítottam az arcából egyik barna fürtjét. Ráfért egy hajvágás, csakhogy jó ideje nem volt érkezésünk ilyen luxusra. Legalábbis azóta nem, hogy kiűztek minket a sivatagi táborunkból.

Újra megfogta a kezem, ezúttal azonban gyengéden. Egy pillanatra végigsuhant az arcán régi mosolya, a békésebb, bajmentesebb időkből. Ám még mielőtt hangot adhatott volna bárminek, ami erre a mosolyra készítette, felfogta a szavaim értelmét.

– Nem lehet éjszaka – pillantott az ablakon átderengő fény felé.

Mostantól muszáj volt törődnöm a külvilággal.

Elmondtam, mit mutatott az előbb Sara. Közben szorongva vártuk a valódi hajnalt. A háznép lassan ébredezett körülöttünk. Idővel mindenki felébredt, és ugyanolyan félve leste a fölénk boruló tűzkupolát, mint mi. Mindenki rám nézett, tőlem remélt választ, de nem szolgáltam ilyennel.

Honnan ez a tűz? Át tudunk jutni rajta? Védettek vagyunk itt?
– ilyesmik járhattak a fejükben.

Végül a hajnal első sugara áttört a tűz fátylán, a kijárási tilalom végét jelezve. Jin és én útnak indulhattunk.

Az utcákat máris előzőnlötték az emberek. Férfiak és nők botorkáltak elő a házaikból, tekintetüket a tűzben égő égboltra függesztve. Mindenki ajkán ugyanaz a kérdés lebegett, amelyet a felkelők feltettek nekem. Én azonban észrevétlen igyekeztem középük furakodni, hogy ne keltsünk feltűnést. Mindketten a Jin kezében fogott iránytűt fixiroztuk, ami ugyanolyan volt, mint Ahmedé. A Lázadó Hercegnél ott volt a párja, amikor elfogták.

– Még mindig nála van – mondtam ki hangosan a biztonság kedvéért, miközben végigrohantunk a szűk sikátorokon. Minél közelebb jutottunk a palotához, annál nehezebben szedtem a levegőt. Már ott voltunk, ahol tegnap elfogták a barátainkat még Imin kivégzése előtt. Az iránytű hegye azonban a palotát övező szélesebb, jómódúbb utcákhoz érve sem mutatott a falak felé, hanem változatlanul délre szegeződött.

A palotától távolodva minden lépéssel egyre jobban elnehezült a szívem. Korábban azt hittük, hogy a lázadókat továbbra is ott őrzik. A pokolba is, erre számítottunk! Most csupán abban reménykedhettünk, hogy a városon belül vannak. Abban bízunk, hogy Jin iránytűje a falakon belül elvezet a párjához.

De nem így történt.

Mire a déli kapuhoz értünk, a tűzfalon túl rózsaszínből aranylóvá változott az égbolt. Zaman kapuja Mirádzi első szultánjáról kapta a nevét. Rajta túl a tűzfal magasodott.

Ahogy ilyen közelségből néztünk fel rá, sokkal félelmetesebbnek tűnt, mint távolabbról. Bőszen, harsogva pattogott. Időnként szikrákat vetett, mintegy alig várva, hogy rombolhasson. Mintha el akarna emészteni mindenkit, akinek volt mersze áthatolni rajta.

Az iránytű Jin kezében mindenesetre túlmutatott rajta.

A foglyok a városfalakon kívül voltak. A szultán oda küldte őket, majd körénk vonta a tűzfalat. Bent rekedtünk, nélkülük, őket meg elhurcolták egy örök börtönbe tárgyalás nélkül; a szultán még ennyire sem méltatta őket.

Ilyen közelségből is éreztük a tűzfalból áradó hőt. Jin felvett egy követ a földről, és feldobta néhányszor, akár egy vásott kölyök, majd a falhoz vágta. Nem pattant le róla, mint egy hétköznapi falról, de nem is hatolt át rajta, mint a tű-

zön. Ehelyett fellobbant röptében, és egy szívdobbanásnyi idő alatt hamuvá égett.

Mi még hamarabb elégtünk volna, ha megpróbálunk átjutni rajta.

Az első gondolatom az volt, hogy a szultán el akar választani minket a raboktól. Meg akarja akadályozni, hogy megléphessek, hogy megint belém mélyessze a karmait és elültesse a vasait. Hogy visszahurcoljon a palotába. De aztán kételkedni kezdtem mindebben. Jin mondta ki először:

– Ennek az egésznek semmi értelme. – Beletúrt a hájába, amitől félrecsúszott a shemaghja. Lopva körülnéztem, hogy nem figyel-e minket valaki. – Legalábbis akkor, ha a szultán halottnak hiszi Ahmedet. Mindezt... nem miattunk csinálta.

Nem tévedett. A szultán legyőzötteknek tekintett minket. Ugyan miért akart volna még velünk bajlódni? – Hanem akkor ki miatt?

Még napnyugta előtt választ kaptunk a kérdésünkre, miközben izgatottan lestük a palotából érkező híreket. Hogy mit mond minderről a szultán a népének, mire számíthattunk.

Izz és Maz pacsirta képében körözött a palota felett, és közben felváltva visszarepültek a házba, hogy beszámoljanak a látottakról. De nem sok minden történt. Napnyugtáig.

Akkor Izz és Maz együtt tértek vissza; két homokszínű madárként. Mindkettő rémült köröket írt le a tető felett, mielőtt leszállva fiúvá változtak vissza.

– Megtámadtak minket, nyugatról – szólalt meg először Izz lihegyve.

– A zászlóik kék-arany színűek – tette hozzá Maz, szintén zihálva. Elszorult a szívem. A gallánok! A sivatag nagyon

is ismerős hódítói. Ellenünk vonulnak, hogy mindörökre megszálljanak bennünket.

Miattuk van a tűzfal! Nem azért, hogy minket bent tartson, hanem hogy őket ne engedje be.

Megvédte a várost, mi azonban csapdába estünk.

Kettő

A HALHATATLAN SZULTIMA

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ostromlott sivatag, és a szultánnak nem volt örököse, hogy megvédelmezze.

A sivatagra sokan fenekedtek. Keletről, nyugatról és északról érkeztek, hogy elfoglalják a városokat, rabságba vessék lakóikat, és elvegyék fegyvereiket az újabb népek leigázására.

A szultán látta, hogy a túlerőben lévő ellenség a sivatagát három irányból is támadja. Ezért is hívta meg a palotájába az ellenséges királyokat, királynőket és hercegeket.

Fegyverszünetnek nevezte.

Ellenfelei szerint megadta magát.

Holott egyik sem volt, hanem csapda.

A szultán rájuk küldte az agyagból és fémből varázsolt katonáit, és megölette a vezéreket.

Sokan visszavonultak, de az északra elterülő nagy birodalom, meghallva a szultán hadüzenetét, hadba szállt ellene. Felhaborította őket a királyuk és harcosaik lemészárlása. Fi-

atal, heves vérű hercegük hamarosan atyja örökébe lépett, majd a nagy sivatagi város ellen vonult, hogy földig rombolja.

A szultán értesült a közelgő hadról, és ugyan akadt volna fia szép számmal, akit kiküldhetett volna ellene, örököse azonban nem volt. Elsőszülöttje a Lázadó Herceg kezétől lelte halálát, akit irigység emésztett, és magának akarta a trónt. Legalábbis ez a hír járta.

Mások szerint a Lázadó Herceg nem áruló volt, hanem hős. Neki, a tékozló fiúnak kellene megvédenie a sivatagot, kiáltották ezek a férfiak és nők, nem holmi palotapincsi hercegecskének.

Csakhogy a Lázadó Herceget elfogták, hiába közelített az ellenség. Hiába várta tőle megváltását a nép, őt magát nem tudták megmenteni a hóhérbárdtól. A sivataglakók szemében ugyanakkor nem számított, mi volt, lázadó, hős vagy áruló, hiszen a végén mindenki átköltözik a másvilágra.

Mégis, néhányan azok közül, akik látták a kivégzést, megesküdtek, hogy nem egyszerű földi ember halála volt ez, hiszen egy ragyogó lélek hagyta el a testet, majd ez a ragyogás szétterjedve tűzpajzsot vont a város köré. A Lázadó Herceg ezzel adta tudtukra, hogy a halálában is őket védelmezi, suttogták egyesek. Így felelt Ashra, az Áldott is a sivatag felhívására a bajban több ezer évvel ezelőtt.

Való igaz, amikor a megszálló sereg megérkezett, hatalmas tűzfal védte ellenük a sivatagi várost. Nem támadhattak rá, és ezért a sivatag népe a Lázadó Herceget dicsérte. A támadók mindössze annyit tehettek, hogy körülvették a várost, és várták, mikor alszanak el a lángok. Arra is vártak, mikor küld ellenük a szultán egy bajnokot – hercegi örökösét – a harcosai élén.

Az ostrom első napján a szultán legidősebb megmaradt fia, aki kitűnő katona volt, apja elé járulva engedélyt kért az

ellenállásra. A szultán azonban megtagadta ezt tőle. Nem érezte erre elég érdemesnek a fiát.

A második napon a sorban rákövetkező szultánfi, egy nagyszerű íjász is elé járult, és megkérdezte, nem zúdítana-e embereivel nyílzáport a támadókra.

A harmadik napon a szultán harmadik fia tette fel ezt a kérdést, de neki is nem volt a válasz.

Teltek-múltak a napok, aztán a hetek, de a szultán egyetlen örököse sem szállt szembe az ellenséggel. A város népe nyugtalanzkodni kezdett.

Végül a szultán bejelentette, hogy miután elutasította valamennyi hadra fogható fiát, bajnoki tornával választja ki az örökösét, ahogy a sivatagiak mindig is tették az első szultán regnálása óta.

A nép a palotába sereglett, hogy végignézze a tornát. Körülvették a lépcsőjét, hogy egy pillantást vethessenek arra, aki talán jövődő uralkodójuk lesz. Megjelent a szultán, és közölte, hogy ugyan gyászolja elsőszülött fiát, mostanra belátta, hogy alattvalói és országa érdekében új örököst kell választania.

Alig kezdett el azonban beszélni, amikor egy hang félbeszakította.

– *Hazudik!*

Női hang volt. Nem kiáltás, inkább suttogás. Ennek ellenére tisztán hallották, mintha csak a fülükbe mondta volna, vagy a fejükben szólalt volna meg.

Az egybegyűltek meglepetten néztek körül: ki az a rész nőszemély, aki ilyet mer állítani fényességes urukról? Akkor döbrentek azonban csak meg igazán, amikor megpillantották a beszélőt, aki levágott fejét két kezébe fogva a szívéhez szorította.

Feje helyén a nyaka véres csonkban végződött.

Akik felismerték, továbbadták a többieknek. Hamarosan az egész egybeverődött gyülekezet tudta, hogy az Áldott Szultima szólott hozzájuk. A mostanra halott Szultim hűtlen ágyasa, akit a szultánfi végeztetett ki.

Visszatért hát halottaiból.

Noha ajka nem mozgott, valamennyi jelenlévő hallotta őt beszélni.

– *Hazudik!* – mondta újra. Haja szabadon röpködött az ujjai között, ahogy végignézett a sokaságon. – *Márpedig hazudni bűn.*

Alig mondta ki e szavakat, elsötétült az ég. Mikor Izmán lakói a nyakukat kezdték forgatni, iszonyú homokvihar támadt, elbújtatva a napkorongot, és sötétbe borítva a palotát. Még az Áldott Szultima is fényesebben világolt ki e naptalan háttérből. A nép ijedten kushadt össze a homokvihar láttán, amelyet a halott leányzó hozott a fejükre. Úgy függött felettük, mint egy balta, mely bármikor lesújthat, hogy megölje őket a lány szeme előtt; ugyanúgy, ahogyan őt is legyilkolták előttük. Térdre rogytak, és kegyelemért fohászkodtak, noha nem voltak biztosak benne, kihez: istenhez, vagy a halott lányhoz.

A lefejezett Szultimát azonban nem érdekelte a kegyelem, csak az igazság.

– *Nem a Lázadó Herceg ölte meg a Szultimot!* – A Szultima hangja a szélzúgásban is tisztán csengett, amely a fejük fölé emelte a homokot.

– *A tulajdon apja tette!* – A Szultima kinyújtotta véres kezét, és a szultánra mutatott vele; a szultánra, aki magasan a nép feje felett ült a balkonján. A Szultima ekkor elejtette a fejét, amely vádló tekintettel meredt a porból a szultánra. A hangja azonban továbbra is erősen, tisztán csengett. – *Hidégvérrel ölte meg a fiát, ahogyan a fivéreit és az apját is. Most*

pedig bánatot színlelve áll előttem, holott újabb fiait készül a halálba küldeni az ostromlók ellen, akiket ő csődített ide.

A térdre borult sokaság hitt a rémalaknak. Ugyan miért hazudna egy halott?

A Szultima ekkor felvette fejét a földről, és a mögötte álló hercegek felé fordította. Az egyik szintén térdre hullott. A másik kifeszítette íját, és megcélozta vele a Szultima máris vértől tocsogó mellkasát. A nyíl azonban úgy hatolt át a halotton, mint a vízen, és a földön végezte mögötte.

A Szultima közönyösen nézte, mielőtt visszafordult a hercegek felé, akik gyámoltalanul hallgatták szavait.

– Nem közületek kerül ki az új Szultim. Érdemtelenek vagytok rá. Ő valójában már ki is választott. Azért jöttem, hogy ezt a tudomásotokra hozzam.

A jelenlévők később beszámoltak arról, hogy úgy babusgatta a saját fejét, mintha az a kisbaba lenne, akit túl korán vettek el tőle, mert nem a férjétől született, hanem egyesek szerint egy dzsinttól. És ha ez igaz, természetes, hogy a dzsinn így üzent a túlvilágról.

– A Lázadó Herceg a szultán tényleges örököse. Neki kell Mirádzsiban uralkodnia, különben az ország nem maradhat szultánkézen, mert megszállnak minket a kapunknál várakozó hadak, a háború pedig kivéreztetni és megosztja hazánkat.

– A mostani szultántól kizárólag csupa sötét gonoszság és halál származhat.

– A Lázadó Herceg megint felkel, és új hajnalt hoz a sivatagra.

Három

zmán másmilyennek látszott felülről.

A nagy imaház párkányán álltam, innen ráláttam a tömegre, amely a Szultim-tornára gyűlt össze. Pontosan ezért, a jó kilátás miatt választottuk ki ezt a helyet a reggeli események nyomon követésére. Hogy nem a kényelemért, az biztos!

Amennyire lehetett, arrébb araszoltam a keskeny párkányon, hogy még jobban lássak. Közben meg is inogtam, és jobbra dőltem. Ha Jin nem kap el, a mélybe zuhanok.

– Nem veszíthetlek el, Bandita! – mondta, miközben talpra állított.

Kétoldalt Maz és Izz fogott közre minket. Ide repültek fel óriási rokmadár alakban, közvetlenül pirkadat előtt, amikor az emberek gyülekezni kezdtek. A nap felszikkasztotta az imaház aranykupoláját, akkora erővel, hogy kis híján belevakultam. Ami egyúttal azt is jelentette, hogy aki felnéz az irányunkba, csupán kaleidoszkópszerű foltokat láthat.

Odalent elvesztem az utcák útvesztőjében; nem ismerem ki magam az éles kanyarok, rejtett falmélyedések és váratlan zsákutcák között. Időnként egész utcák vezettek olyan ablakok felé, amelyek velejéig más belső világgal nyíltak rá a poros járólapokra. A keskeny átjárókat még keskenyebbnek láttatták az utcai árusok standjai és a tömeg megállíthatatlan hömpölygése. Színes vászonernyő borult fölénk, eltakarva az égboltot. Még mindig nem találtam megoldást a helyzetre, dacára annak, hogy közel egy hónapot töltöttem el a tűz óriási kupolája alatt.

Abban a pillanatban, amint megláttam, rájöttem, hogy Leila természetellenes találmányainak egyike. A többiek azonban, Sarát is beleértve, másként vélekedett az első éjszaka. Ősi varázslatnak gyanították, amihez foghatót nem lehetett látni az első háború vége óta.

Sokan Ahmed falának nevezték. Egyesek az imáikba is belefoglalták. *Ahmed tanítványai* – így nevezték őket. Ezek a férfiak és nők megégették a ruháikat, hamut hintettek a fejükre, és naphosszat a szent tűzhöz fohászkoztak, hogy védje meg a várost az ellenségtől. Valahányszor a szultán katonái szétkergették őket, hajnaltájt visszatértek. Néhányan még az életüket is elvesztették, mert túl közel merészkedtek a tűzfalhoz. Szétporladtak, mint az a kő, amellyel Jin megcélozta a falat. Azért fohászkoztak, hogy Ahmed mentse meg a népet.

Nem szívesen ismertem be, de magamban azt gondoltam, elég, ha a fal megment bennünket. Nem Ahmed, hanem a fal.

Magaslati kilátóhelyemről ráláttam a várost körülvevő sátrak kék vonalára; a gallánok már hetek óta a támadásra vártak. Alig fedezték fel a közeledtünket az ikrek, már meg is érkeztek. Itt azonban megrekedtek. Ugyanúgy nem jutottak át a tűzfalon, ahogyan mi sem. Hiába lőtték ki tölté-

nyeiket, azok is szertefoszlottak. Hamarosan aztán elcsendesültek, noha nem mentek el. Tudtuk, nem adják fel ilyen könnyen.

Közel két évtizede foglalták el a sivatagunkat. Akkor segítették trónra a jelenlegi szultánt apja és fivérei helyett. Cse-rébe őfelsége hagyta, hogy ránk erőszakolják a törvényeiket, hogy hitetlenségükben megöljék a demdzsiket és az Ósi Lé-nyeket. A legszegényebbeket közülünk fegyvergyártásra fog-ták, hogy legyen utánpótlásuk. Büntetlenül garázdálkodhat-tak, senki sem torolta meg a gáztetteiket. A szultán minden felett szemet hunyt, amíg a gallánok jelenléte az érdekeit szolgálta. Csak ezután próbálta megsemmisíteni őket a fi-vérem, Noorsham bevetésével; a félelmetes demdzsi váro-sokat tehetett a földdel egyenlővé. Ám még mielőtt végezhe-tett volna a gallánokkal, mi is beavatkoztunk. Én magam is a kiűzésük mellett voltam, Noorsham tombolása azonban a mieink közül is sokakat megölt volna. A szultán végül csak azt érte el az egésszel, hogy maga ellen fordította a megszá-lókat. És tessék, mi lett belőle: a világ legerősebb hadserege ostromolta Izmánt.

A támadóink úgy hitték, csak várniuk kell, amíg össze-omlunk. Én azonban tudtam egyet-mást a szultánról, aki csak olyan játékokba ment bele, amelyekben biztos volt a győzelme.

Vajon hány mirádzsi falun és városon gázoltak át a gallánok idefelé jövet? – tettem fel magamban a kérdést. *Hány honfitár-sunk veszett oda, míg a szultán kivárta a jöttüket?*

Őfelsége egyszer azt mondta nekem, hogy meg akarja vé-deni az országát. Olyan állammá akarja tenni, amelyikkel számolni kell, amelyet nem lehet csak úgy lerohanni. Ta-lán valóban ezt gondolta. Nekem azonban úgy tűnt, hogy az efelé vezető úton a szultánnak egyre nőtt a hatalma, egyre

nagyobb véráldozattal. Márpedig Mirádzsi népe nem óhajtott báb lenni ebben a hatalmi játszmában.

Mi, lázadók igyekeztünk befejezni ezt a partit. Csak azt kellett kitalálnunk, hogyan jutunk ki innen.

Vissza akartuk kapni Ahmedet, Rahimot, Shazadot, Delilát és valamennyi foglyul ejtett bajtársunkat.

Verejtékcepp indult útjára a shemaghom mögött, és végiggördült a nyakamon a kurtim alatt.

– Jól vagy, Bandita? – súgta a fülembe Jin.

Sajnáltam, hogy nem tudok hazudni, és azt felelni, hogy remekül. Mivel azonban ez nem jött ki a számon, inkább hallgattam.

– Itt az idő – mutattam le a városra. – Készüljünk!

Tudtam, hogy a városfalakon kívüli dűnéket nem érhetem el, de Izmán is tele volt sivatagi homokkal. És ez a homok – a leglényege – beleette magát a csontjaimba.

Nekiveselkedtem. Belehasított a fájdalom az oldalamon lévő sebbe; olyan érzés volt, mintha a túlerőltetés ellen óvnának az izmaim. Azóta jeleztek így, amióta a fémdarabokat kioperálták a bőröm alól. A heg az oldalamon a demdzsierőm bevetése ellen dolgozott. Eleinte tompa sajgással tiltakozott, a fájdalom azonban egyre erősebb lett. Néha maga a homok is kisiklott az ujjaim közül.

Igyekeztem nem törődni vele, hiszen a por így is aranyködökkel emelkedett fel a macskakövek hézagaiból, a kerti levélzet hátáról vagy a ruharedőkből, akár egy fürdő gőzölgő párái, hogy kavargó örvénnyé álljon össze. Ezernyi apró homokszem, amely önmagában semmit nem ért, összetapadva azonban félelmetes viharral fenyegetett.

Valahol lent a Szultim-tornára egybegyűlt báméskodók között ott volt Hala, úgy bebugyolálva, hogy csak a szeme látszott ki, nehogy feltűnjön arany bőre. Két másik felkelő is tartózkodott a társaságában, akik velünk együtt rejtőzköd-

tek: Riad és Karam. Megbízta bennük, hogy gondoskodni tudnak Hala biztonságáról, vagy elviszik, ha kifog rajta az általa keltett illúzió.

Soha ekkora formátumú varázslattal nem próbálkozott még: látszólag újra életre keltette az Áldott Szultimát. Unokanővérem, Shira pont úgy festett, mint a rémálmaimban, kezébe fogott fejével és vádló tekintetével. Hala most ezt a képzetet ültette el egyszerre ezrek fejében, hogy kételyt ébresszen bennük a szultán iránt, és véget vessen a Szultim-tornának.

Kétségbeesett, kockázatos vállalkozás volt, ami maximálisan igénybe vette Hala erőit. De hát muszáj volt tennünk valamit.

Nem akarhattuk, hogy új hercegecske diktáljon az országnak, miközben a régiek életét igyekeztünk megmenteni. A Szultim-torna mindebben másodlagos szerepet játszott.

A megzavarása Hala feladata volt, én felülről fedeztem.

A legfőbb célunk az volt, hogy bejussunk a palotába.

„Az elterelő hadműveletek önmagukban is hasznot hajthatnak.” Ezt Shazadtól hallottam, amikor először próbált kimenekíteni a háremből; amikor az ikrek szórólapokat dobta le a magasból. De Shazad sokkal könnyebbnek láttatott mindent.

„Két célpontod van és egyetlen töltényed.” Ezt értettem: a kettős célt közös tervbe kell foglalni.

Kiáltások harsantak alulról, ahogy Hala illúziója behatolt a körülötte állók elméjébe. Egy pillanatra nekem is elhomályosodott a látásom, és elgyengült a markom. Az oldalam heves fájdalma is alábbhagyott. Akkora megkönnyebbülés volt, hogy egy röpke pillanatra megfordult a fejemben, nem kavarok vihart, hagyom a fenébe az egész tervet, mindent a világon, és inkább pihenek.

De a pillanat elmúlt. Még keményebben markoltam a homokot, és ezzel együtt a fájdalom is azonnal visszatért. Addig dolgoztam, amíg az egész teret elborította az örvénylő homok, eltakarva minket. Nekem még mindig fáj az oldalam. Izegve-mozogva igyekeztem túladni a fájdalomon. A vihar fura módon a mozdulataimhoz igazodott. Muszáj volt azonnal jelt adnom, mert máris nehéz volt tartani magam. Jin és az ikrek felé biccentettem, és csak annyira hangosan, hogy hallják az ítéletidőben, azt mondtam:

– Most!

Nem kellett kétszer mondanom. Maz eddig is alig bírt magával, órák óta folyton alakot váltott, és csak a parancsra várt. Ezt meghallva széles vigyor terült szét a képén, és köpönyegét a lent örvénylő viharba vetve gondolkodás nélkül elrugaszkodott a tetőpárkányról. Egy futó pillanatig csak egy zuhanó fiú volt, aki menten szörnyethal a kövezeten. A következőben azonban szárnyakat növesztett, lába karommá változott át, bőre helyett tolltakaró borította be. Izz követte a példáját. A hátán lévő batyut a szájába vetette, ami időközben csőrre alakult, majd ő is levetette magát. Ha a lenti tömeg ránk látott volna, hát két rokmadarat lát, amelyek az imaház aranykupolájáról csapnak le, mintha valami titokzatos tojásból keltek volna ki. Kecsesen szárnyaltak a vihar felett, ami elrejtette őket, boldogan, hogy ismét repülhetnek.

Az ikrekkel ellentétben Jin alig mozdult, amióta feljöttünk. Szinte áradt belőle a nyugalom izgatott környezetére – jó volt ebben. Én azonban jobban beleláttam az érzéseibe, és érzékeltem a lelke mélyén forrongó indulatokat. Azóta volt ez így, hogy végignéztük Imin kivégzését, aki Ahmed alakját öltötte magára. Amióta rájöttünk, hogy csapdába estünk, és nem tudtuk visszaszerezni az embereinket, ő pedig képtelen volt megmenteni a családot, amelyte évek óta védelmezett.

A keze néha ökölbe szorult, és rákulcsolódott a réz iránytűre, de ez volt idegessége egyetlen külső jele. Most épp csak felém pillantott, ellenőrizve, hogy jól vagyok-e, bírom-e még. Persze nem kötöttem az orrára, milyen éktelenül fáj a régi seb az oldalamon, és hogy fogalmam sincs, meddig futja az erőmből.

Fanyar félmosolya csak kísértete volt a régi kópés vgyornak. De hát akkor minden egyszerűbb volt, és a felkelők sorai sem ritkultak meg ennyire. Jin mostani mosolya intés volt: bajba kerülhetünk, sőt, éppenséggel már nyakig benne is vagyunk.

Ezzel kilépett a nagy semmibe.

Maz alászállt, és könnyedén a hátára vette, majd egyetlen könnyed szárnycsapással a palota felé vette az irányt, ahol Izz már várta, kék tollazatának teljes pompájában.

Felsőhajtottam. A legszívesebben megtapogattam volna a sajjó oldalamat, de aztán leküzdöttem a késztetést. Ki kellett találnunk, hogyan juthatnánk ki Izmánból, át ezen a képtelen tűzfalon. Végigjártuk teljes kerületében, nincs-e valahol átjáró rajta, akár csak egy hasadék, amin átréselhetnénk magunkat. De nem volt ilyen. Ez pedig azt jelentette, hogy másfajta kiutat kellett keresnünk. Például a szultán íróasztalán heverő papírhalomban, amelyben volt minden: utánpótlási útvonalak a seregnek, vagy meghívók a külhoni hatalmasságoknak Auranzebre, a szultán beiktatásának évfordulójára. A palotában töltött időmben nekem is kerültek a kezembe hasonló iratok.

Csak hogy már nem volt kémünk a palotában. Vissza kellett tehát mennünk az értékes információkért.

Nem először próbálkoztunk ezzel. Eleinte Sam járt át a falon, aki albish varázslatával úgy hatolt át a kövön, mint kés a vajon. Mirádzsiban senki nem volt erre képes rajta kívül, ezért védekezni sem tudtak e különös mágia ellen.

A szultán csak a rajtaütésünk után értesült a különleges képességeinkről.

Akkor azonban a palota falait belülről fapanelekkel borította be, amelyek Samen is kifogtak.

Ráadásul vártak is ránk aznap éjjel.

A golyó egyenesen Sam szívét érte volna, ha nem hajol hátra, Hala illúzióját kihasználva, hogy gúnyos megjegyzéseket tegyen a szultánra. Így a vállát találta el a lövés. A vállát, amelyből spriccelt a vér. Ott volt mindenütt. Bemázolta a falat, amelyből azelőtt lépett ki a szabadba. Végül eszméletlenül omlott a karomba. Véres lett Jin inge is, amit sietve ráadott, és véres a makulátlan ágynemű, amikor végre lefektettük a Rejtett Otthonban. Még lélegzett, noha alig.

Nem mintha a megmentése hosszú távon túl sok jót hozott volna.

De tanultunk a leckéből. Türelmesen kellett várunk, akkor is, ha minden egyes perccel távolabb kerültünk foglyul ejtett bajtársainktól, akiket talán kínoztak is, vagy már életüket vették. Vártunk tehát.

Egész pontosan a Szultim-tornára vártunk, bármilyen nehéz is volt.

Izz szétterjesztette hatalmas kék szárnyát az általam kavart homokvihar örvényében. Hagyta, hogy a palota felé sodorja. Óriási árnyéka végigsiklott a palota falain és a hárem kertjein, azután a szultán lakosztályát megkoronázó üvegkupolán.

Nem jutottunk át a falon, így mással, kevésbé finom megközelítéssel próbálkoztunk.

Izz a kupolára dobta a magával vitt robbanószert. Az üveg felrobbant; cserepei csillagesőként hullottak alá, ahogy felszikrázott rajtuk a napfény. Jin és Maz behatoltak a palotába

az újonnan támadt bejáraton, egyenesen a szultán termeibe. Izz visszafordult, hogy engem is elhozzon.

Alám repült, én pedig nagy levegőt vettem, és ugrottam. Így, a figyelmemet megosztva is fenn kellett tartanom a homokvihart. A fájdalom elgyengített. Mindazonáltal bíztam abban, hogy Izz nem hibázik. A térdemet tehát kissé behajlítottam, a karomat széttártam, és meglovagoltam a pusztá levegőt. Izz hátán landoltam. Akkorát zökkentem, hogy majd kiköptem a tüdőmet, és a világ is elsötétült előttem. Mégsem engedtem el repülő paripámat. Miközben egyre magasabbra emelkedett, minden erőmmel belekapaszkodtam, de a homokot sem engedtem ki a markomból.

Nem maradt sok időnk.

Hala illúziója megteveszthette Izmán lakóit, akik azt hitték, hogy Shira valóban visszatért holtából, de a szultán bizonyára kitalálta, hogy mi állunk a varázslat mögött. Nem kellett sokat töprengenie, hogy rájöjjön, többet is akarunk, mint a népét riogatni és ellene és a fiai ellen hangolni. Előbb-utóbb keresni kezd majd minket. Jinnek viszont időre lesz szüksége.

Izz az összezúzott kupola fölé kanyarodott. Jin és Maz mostanra eltűntek szem elől, bizonyára már a szultán dolgozószobájában jártak. Fentről én is ráláttam az íróasztala szélére, ahol egyszer együtt ültünk, és azt a kacsát ettük meg, amelyet őfelsége kertjében lőttem. Ő közben igyekezett behálózni, elérni, hogy ne bízzak Ahmedben.

Az asztalt most beborította az üvegtörmelék.

Nem törődve az oldalamba hasító fájdalommal, kiegyenesedtem Izz hátán, hogy lássam a homokot. Igyekeztem megtartani az egyensúlyomat, dacolva az arcomba süvítő, ruháimat tépő széllal. Szorosabban fogtam a markomba gyűlő homokot. Felemeltem a karom, de nem azért, hogy

szétszórjam Izmán utcáin, hanem hogy magunk alá zúdítsam.

Izz szárnya mellett hullott alá, akkora erővel, hogy feljebb lökte őt. Riadt szárnycsapásai nem gyengítették a szorításomat.

Hiába hasogatta az oldalamat a szinte elviselhetetlen fájdalom, a város utcáiról aláömlő homok megtalálta útját a kupola törött üvegén át. A szultán lakosztálya felé vezető folyosókhoz irányítottam. Úgy eltorlaszolta a lakosztály bejáratát, mint dugó a palackot. A katonák így nem férhettek hozzá Jinhez.

Elengedtem magam, és ezzel együtt a fájdalom is megszűnt; egyre tompábban sajgott csak a korábbi éles tördöfések helyett. Visszazöttyentem Izz hátára, és lenéztem a művemre, amiről tudtam, minden, csak nem maradandó. Homok, amiből végül kiássák magukat, akiket betemetett. Annyi időre mindenesetre szükségünk volt, hogy Jin megtalálja, amit keres. Valahol a közelében.

Pár erőteljes csapással Izz magasabbra emelkedett, el a minket megcélzó fegyverek elől. A palota apró játékszerként terült el alattunk. Odalent megbolydultak a dolgok, máris harcosok futottak a szultán lakosztálya felé. A téren egybegyűlt férfiak és nők térdre hulltak, ahogy Shira levágott fejének képe elenyészett a tudatukból. A tizenkét herceg bambán állt kivont kardjával, hiszen nem volt ki ellen harcolniuk. Mások elmenekültek a homokvihar, a környékről felhangzó robbanások meg a fejük felett váratlanul megjelenő óriás rokmadár elől.

Ekkor egy magányos alakra lettem figyelmes, aki a hárem kertjéből lesett ránk. A mozdulatlansága tűnt fel leginkább. Ilyen messziről is felismertem a hajfonatáról és a válltartásáról. Úgy állt ott, mint egy szobor, olyan mozdu-

latlanul, mint a teremtményei, az abdalok, mielőtt megmozdulva öldökölni kezdenének.

Leila volt az.

A mi áruló hercegnőnk.

Négy

Kicsinek látszott innen, a magasból. Úgy meredt ránk, mint egér a sólyomra, felmérve, hogy a menekülésnek semmi értelme.

Ráfeküdtem Izz fejére, és Leilára mutattam. Állati alakban is értett engem. Arra kértem, vigyen a kislány elé.

Heves szárnycsapásokkal válaszolt, nyilván ódzkodott a feladattól. Nem akart belül kerülni a háremen, nem volt benne a tervünkben. Szinte hallani véltem Shazad tiltakozását: „Nem lehet, Amani, hiszen hónapokba került, mire kiszabadítottunk a háremből. Ha odamész, megint nekem kell majd a kimenekítéssel vesződnöm.” Ahmed, amilyen óvatos természet, bizonyára hallgatott volna a jó tanácsra.

Csak hogy most ő is, Shazad is fogoly volt. Épp Leila miatt. Ezért maradtam helyettük a felkelés ideiglenes felelőse, aki a tanácsaiknak is híján volt.

– Izz, tegyél le a földre! – adtam ki az utasítást.

Ezúttal engedelmeskedett. Zuhanórepülés közben jobban megmarkoltam a tollazatát. Egyenesen a háremkerteket lőtte be magának.

Leila túl későn eszmélt rá, hogy felé igyekszünk. Hiába fogta menekülőre, Izz szárnycsapdosása levette a lábáról. Mialatt ügyetlenül feltápászkodott, lecsusszantam Izz tol-las hátáról. Az elmenekülésem óta a lábam először érintette a hárem talaját. Izz kék oroszlánna változott át. Mielőtt Leila talpra állhatott volna, ráugrott, és első mancsaival a föld-höz cövekelte. A kislány nem sikoltzott, miközben a hátára fektette. Borotvaéles fogai alig néhány centire voltak Leila arcától, aki becsukta a szemét ijedtében, mint aki úgy hiszi, ütött a halála órája.

Láthatóan megpróbált bátran viselkedni, és meg kell hagyni, jól is csinálta. Napokat töltött úgy velünk, az ellen-ségeivel, hogy elhittük neki, a mi oldalunkon áll. Ha nem az én ellenségem lett volna, még csodálnám is érte.

– Engedd el, Izz! – szóltam rá. Megtette, amire kértem. Visszahúzódott vicsorgó pofájával, és lassan levette Leila mellkasáról két súlyos mancsát. Kiszabadulva a kislány menten hátrálni kezdett, amíg a válla a falba nem ütközött. Egy hosszúra nyúló pillanatig mindketten hallgattunk. Leila nehezen vette a levegőt, miközben farkasszemet néztünk. Elővettem a pisztolyom. Ösztönös mozdulat volt, lecapva rá még nem döntöttem arról, mit csinálok vele.

– Szóval, azt hiszem, a te lángelmédnek köszönhetjük... ezt az egész galibát – kezdtem a szavakat keresgélve, felpil-lantva a felettünk lobogó tűzkupolára. Közben kinyitottam a pisztolytárat, és megnéztem, hány töltény van benne. Hat volt. *Helyes* – gondoltam.

– Apám őrei... – kezdte Leila is, enyhe reszketéssel a hangjában.

– Gondolom, apád őrei az irataiért mennek, nem veled foglalkoznak – mondtam. Különös csend honolt az egész háremben. Csupán Leila rettegő légvételei hallatszottak, meg a tár hangos kattánása, ahogy becsuktam.

Összerezzen a hangra. Vagy talán csak az igazság pillanata tette.

– Nem ölhetsz meg! – rebbent a szeme félve a pisztolyra. Alig egy-két évvel voltam idősebb nála, mégis sokkal fiatalabbnak látszott. A sivatagban hamar felnő az ember, ő viszont a palotában nevelkedett. Együttérzés után kutattam magamban, de egy szikrányit sem találtam ez iránt a lány iránt, aki elárult. Voltam olyan hülye, hogy elhiggyem neki, hogy olyan ártatlan kislány, amilyennek látszik. Sokba került ez nekünk.

– Ebben nem lennék olyan biztos – morogtam, és a fejére irányítottam a pisztolyt. Összehúzta magát, mintha ez megvédhetné. Alulbecsülte a célzásom pontosságát. De nem élesítettem ki a pisztolyt. – Erre számíthatsz, nem másra. – Igyekeztem magabiztosnak látszani, olyannak, aki tudja, mire készül, és nem a pillanat hevében cselekszik. Mintha nem egy Porfészekben felnőtt kis senki lennék, és sakkban tarthatnék egy ilyen kényes-fényes hercegnőcskét, aki briliánsan okos és mindenben felette áll. – Kérdezek valamit, és amint látod, kibiztosítottam a fegyvert. Ha igazat szólsz, a golyó a falba fúródik mögötted. Ha hazudsz, beléd. Világos?

A Leila arcán megjelenő félelem jelezte, hogy ért engem. Demdzsi voltam, csakis igazat ejthettem ki a számon, és így nem én döntöttem arról, eltalálja-e a golyó vagy sem. A szemem sarkából láttam, hogy Izz idegesen topog oroszlán képeben. Tudtam, mi jár a fejében. Zúrós egy helyzetbe hoztam magam, de már késő volt visszakozni.

– Nos – mondtam továbbra is Leilára célozva –, a kérdés az, hogyan tudjuk lebontani ezt a tűzfalat, amit a város köré húztál.

– Nem tudjátok ledönteni – nézett mélyen a szemembe.

Be sem fejezte, mikor meghúztam a ravaszt, még mielőtt jobban átgondolhattam volna, mit művelek. A golyó Leila karját találta el. Fűlsiketítő sikolyt hallatott. Sietve hátranéztem a kertre. Ezt a sikolyt biztosan meghallották. Még itt, a palotában is, ahol a nők megszokták, hogy ne vegyék észre a körülöttük zajló szörnyűségeket.

– Tartsd észben, mennyire fáj ez, mielőtt újra válaszolsz!

– mondtam, visszafordulva a vérző lány felé. Igyekeztem elrejteni az idegességemet, ahogy megint kibiztosítottam a pisztolyt, mire a következő töltény a helyére csusszant a tárban.

– Mondd el, hogyan, különben a mostani golyó a térdedbe fúródik! Mondd el, ha valaha is jární akarsz! Ha nem teszed, végül múlábad lesz, mint Tamidnak! Emlékszel rá, ugye? A barátomra? Akivel elhitetted, hogy a mi oldalunkon állsz.

Leila hangosan, az orrán át vette a levegőt. Meglátszott rajta a testi fájdalom, ami jókora adag dühvel keveredett. Mindig ilyenek azok, akiket meglőnek.

– Nem tudjátok ledönteni a falat! – fröcsögte, de mielőtt újra tüzeltem volna, sebes hadarásba kezdett. – Azért nem, mert még nincs kész. Addig egyetlen módon szabadulhattok meg tőle, ha tönkreteszitek a gépet. – Arra a jókora szerkezetre gondolt, amelyet a palota alagsorában épített; amelyik csapdába ejtette és megölte Fereshteh dzsinnt, felhasználva az energiáját más pokoli szerzetek, például az abdalok hajtására. Ezek szerint a csodamasina most a város fölé boruló tűzkupola lángjait táplálta. – Ehhez azonban szükségetek lesz a megfelelő szavakra.

Igen, szükségünk volt a varázsszóra, amely kiszabadítja a dzsinneket az általam felállított csapdából. Ha ez sikerül,

felhasználhatjuk úgy az élők, mint Fereshteh energiáját. Ez hajtotta a gépet, amely Leila kisebb találmányait működtette.

Tamid tudott a dzsinnek megidézését és kelepcebe ejtését célzó szavakról. Ezek mindaddig csak szavak maradtak, amíg egy demdzsi száján igazsággá nem váltak. Így ejtettem foglyul az összes dzsinnt a palotában, mikor a szultán, mint rabját, erre kényszerített. Tamid egy álló hónapja kutatott a dzsinneket kiszabadító varázsigé után, eddig azonban nem járt eredménnyel.

Megint meghúztam a ravaszt. Ezúttal a golyó a falba fúródott Leila mellett. *A fenébe, igazat mondott!*

– Tudod, milyen varázsszóval lehet kiszabadítani a dzsinneket? – kérdeztem. Korábban azt mondta, nem ismeri. Akkor azonban épp a könnyező, ijedt hercegnőcske szerepét játszotta, én pedig megbíztam benne annyira, hogy ne fogjam vallatóra.

– Nem. – A harmadik lövésre kövek indultak meg a falról. Leila igyekezett kikerülni alóluk. Legalább egyvalami-
ben igazat mondott, amikor minket kábított.

Sírni kezdett – a zokogása visszhangot vert a kertekben.

Ez volt a harmadik lövés, amely a háremben elhangzott. Mostanra valakinek ide kellett volna érnie az itteniek közül. Valami nem stimmelt ebben az egészben. Hallgatózni kezdtem, mit hallok még Leila hüppögésén túl. Messziről izgott madárvijjogásra lettem figyelmes. Talán az állatkertben tartottakat hozta ki a sodrúkból a robbantások zaja, pláne az, hogy nem tudtak elmenekülni a ketrecükből. Más siko-lyok azonban nem kísérték a vijjogásukat, egyetlen nő sem kiabált segítségért, nem estek pánikba a lövések dörrenéseire. Csupán a szökőkutak vize bugyborékkolt egykedvűen, és a távolból tompán hallottuk a város lármáját.

– Miért ilyen nagy a csend? – A kérdésem nem Leilának szólt, de ő válaszolta meg.

– Nincs itt senki – hüppögte. – Apám elküldte a háremhölgyeket; biztonságba helyezte őket a városon kívül. – Nem tette hozzá, hogy „na, látod”, noha látszott rajta, hogy ezt gondolja. Mint aki bizonyítani kívánná, hogy az apjának is van lelke. Hiszen lám, mennyire törődik a háremhölgyek és fiaik biztonságával. Engem azonban nem ez érdekelt, hanem az, hogy hol is van az a „városon kívül”.

Rájöttem, hogy az előbb rosszul tettem fel a kérdést. Nem volt muszáj ledöntenünk a tűzfalat, csupán kiutat kellett keresnünk rajta.

– Azt mondd tehát, hogy ki lehet jutni a városból.

Leila elgyötört arca még inkább megnyúlt, mikor rájött, mit árult el.

– Nem, dehog. – Megint ráemeltem a fegyvert. – De van, van! – mondta gyorsan, rosszat sejtve.

A golyó mögötte fúródott a falba. Tele lett az arca törmelekkel. Igazat szólt, különben a golyó a vállát találta volna el. Hatalmas megkönnyebbülést éreztem, és megint szabadban lélegeztem. Tehát volt kiút. És a foglyom ismerte is ezt az utat. Fegyverrel kényszeríthetem, hogy elárulja. Már majdnem szabadnak éreztem magam.

– Hogyan juthatunk ki a városból, Leila?

Erre abbahagyta a sírást. Egy pillanatig elgondolkozva méregetett hosszú szempillái alól, vörösre sírt barna szempárjával. Orrát a ruhaujjába törölve hangosan szipogott, mint egy kiskölyök. Szinte semmiben sem hasonlított a bátyjára, Rahimra, de ami azt illeti, a szultánra sem. Sápadt arcvonásaival inkább gamanixi anyjára hajazott, aki a feltalálók földjéről származott, abból az északi régióból, amelyik Jin és Ahmed iránytűjét is készítette. Leila arcvonásai finomabbak voltak, mint az anyjának vagy a szultánnak, és noha kreol bőré volt, mint bármelyik lány Mirádsiban, nem sok napot láthatott a hárem zárt világában. Ez a világ lággyá és

gyerekessé tette, míg Rahimot megkeményítették a hegyekben eltöltött évek. Ez azonban csak a látszat volt: Leila nem lett lágyszívű, és Rahim sem rideg. A herceget nagyon megviselte a húga árulása, hogy nem mellé, hanem az apjuk, vagyis anyjuk gyilkosa mellé állt. Leilát meg mintha ridegszívűbbé változtatta volna az apja iránti elkötelezettsége, főleg arcvonásaira kiült a kegyetlenség. Ezt bizonyítva most is megvetően legörbülő ajakkal nézett szembe a pisztolyom csövével.

– A legészakibb kapunál van egy rés a tűzfalon, elég széles, hogy egy ember átférjen rajta – mondta.

Meghúztam a ravaszt. A golyó ezúttal a lábszárát találta el. Újra felsikoltott. Kétrét görnyedt fájdalomában, és a hazugsága miatt vérezni is kezdett. Elöntött a harag, hogy megint megpróbált átejtetni.

– Miért hitted, hogy beveszem? – kérdeztem.

– Kezd elfogyni a töltényed – állapította meg. Igaza volt, hiszen már ötöt kilőttem rá. Ami azt jelentette, hogy mindössze egy maradt a tárban.

Ekkor egy óriási rokmadár röppent fel a magasba a lerombolt kupolából. *Jin és Maz az* – gondoltam. *Kezdünk kifogni az időből.* Közeledő lépteket hallottam, és kiáltásokat a hárem valamelyik távolabbi szegletéből. *Végül csak idejönnek az örök a szultán kedvenc lányáért.*

Mennünk kellett.

– Leila, hogyan jutunk ki ebből a városból? – fogtam rá a pisztolyomat. – Mondj igazat, és nem talál el ez a golyó! Ha hazudsz, a koponyádba fúródik.

Leila megremegett, ahogy a szemembe nézett. Láthatóan megijedt. Elárult minket, így az ellenfele voltam. Elvégre is háborúban álltunk.

– Miért mondanám el, ha úgyis megölsz? – vágott vissza. – Ha a golyó nem is talál el, másként is megölhetsz.

Eltörheted a nyakam vagy megfojthatsz. – Hirtelen az elmémbe villant egy emlék: Leila, amint gyengéden felméri a nyakam zúzódásait a gallán követ fojtogatása után. – Miért is hagynál életben? – Igaza volt, veszélyt hordozott a számkra. Ha pedig tényleg köpne, utána semmi hasznunk nem lenne belőle. – Én viszont inkább meghalok, mintsem eláruljam atyámat és uralkodómat! Tőlem ugyan soha nem tudod meg! – Az ujjamat továbbra is a ravaszon tartottam, de nem húztam meg. Nem óhajtottam ellenőrizni, ezúttal igazat mondott-e. Ha hazudott, akkor szükségem lesz rá, de nem golyóval a koponyájában.

Átkozott teremtés!

– Igazad van. – Kibiztosítottam a fegyvert, amitől össze-rezzent. Nem állt még készen a halálra, hiába próbálta elhittetni velem. – Nem hagyhatlak itt életben. – Mégis sietve elengedtem a ravaszt, és visszatettem a pisztolyt a fegyvertáskába. Egy töltény maradt a tárban. Megragadtam Leilát, és talpra állítottam. – Gyerünk!

Izz újfent alakot váltott, visszaalakult óriási rokmadárrá. Leila rúgkapálva, sikoltozva próbált ellenállni, de amilyen aprócska lány volt, könnyen elbírtam vele. Feldobtam Izz hátára, mielőtt összekarmolt volna. Hamar a magasba emelkedtünk, ahová már nem érhetek el a palotaőrök lövései.